

Țăranul și oaia

Alecu Donici

Țăranul au fost tras pe oaie-n judecată,
Cu reclamație de criminală faptă.
Iar vulpea, pe atunci fiind judecătore,
Îndată au luat pricina-n cercetare
Și, după formi, întâi chemări s-au rânduie
Atât pârâtei oi, cât și jeluitor,
Trimise înadins prin vrednic slujitor,
Și-adeverințele la tact s-au priimit.

Iar la înfățișare
Țăranul au propus aceste următoare:
- Cutare lună, zi, cinstită judecată!
La mine doi claponi pieriră din poiată,
A căror penele și puful au rămas,
Și oaia singură cu păsările-au mas.

Dar oaia au răspuns
Că-asemene prepus,
De sine-i prihănit,

Căci toată noaptea ea atuncea au dormit;
Că oaia furțișag nu are din natură,
Precum vecinii câini vor spune lămurit,
Și mai vârtos că ea nu pune carne-n gură.

Deci dar, s-au hotărât:
„Așa precum pârâta nu au tăgăduit,
Că cu acei claponi au mas într-o ogradă,
Apoi e îndestul de sigură dovadă,
Că ea, puternică, pe slabi au biruit;
Și prin urmare dar, nu cred că s-au răbdat

Să nu-i fi ospătat.
Pentru aceasta eu în cuget zic curat:
Ca păgubașului pielcica să se deie,
Iar carnea-n tribunal depozit să se ieie.”